

«Мо фарханги сулх, суботи сиёсӣ ва вахдати миллиро кадр ва хифз менамоем. Зеро сулҳу субот ва вахдати милли барои чомеаи мо дастоварди бузурги таърихӣ ва зиёда аз ин заминаи асосии дигаргунсозихои демократӣ мебошад. Мову шумо бояд бо меҳнати ҳалол, ақлу хиради солим, донишу таҷрибаи пешрафта душворихои имрӯзаро паси сар намоем ва Тоҷикистони азизии худро ба сатҳи кишварҳои пешрафтаи олам расонем».

Эмомалӣ Раҳмон

Вахдат на танҳо калимаи софу гуворост. балки оромиши калб ва рӯҳу чон инсон аст. Дуруст аст, ки дар роҳи ба Вахдати комил расидан ҳалки бузурги тоҷик ҷоннисорихои зиёде дида, бо аҷнабиёни гуногун рӯ ба рӯ гаштааст. Дар тӯли таърих ин ҳалки сарболо ба рағми ҷоҳилиҳои замон боз ба ҳам омада соҳиби вахдату давлати милли гардид.

Миллати тоҷик дар тӯли таърих бобати пойдории асолати милли роҳи муборизаи ҳешро ҳеҷ гоҳ тарк намекард. Қаҳрамонҳои Спитамен ва муборизаи ӯ зидди истилогарони юнону макдуниҳо, муборизаи беамони Темурмалик ва зиддияти ӯ бар муқобили мугулҳои вар-вар, Маздак ва муборизаи ӯ бар зидди бодиянишинони араб ва ҷандин сарсупориҳои фарзандони миллати тоҷик далели гуфтаҳост.

Дар мавзӯи вахдату ҷорнамоиҳо ва роҳи ба даст овардани он олимону нависандагон манбаҳои дақиқу мушаххасро рӯи ҷоп овардаанд. Аз ҷумла асари пурмӯхтавои профессор. таърихнигори барҷаста Усмонҷон Гаффаров «Анҷумани саодати миллат», ки бахшида ба 10-солагии Иҷлосияи таърихии шонздаҳуми Шӯрои Олии Ҷумҳурии Тоҷикистон

таълиф гардидааст, ба хонанда дарки арзиши ин неъматро водор месозад. Зеро хаводиси солҳои аввали сохибистиклолӣ пеши назар омада, эҳсоси нангу номуси ватандорӣ дучанд мегардад. Суханронии Пешвои миллат мухтарам Эмомалӣ Раҳмон, дар иҷлосия, ки аввалин мурочиатҳо дар сохтори Тоҷикистони навин муаррифӣ гардид, имрӯз дар саҳфаи таърихи миллат чун эълумияи давлатсозӣ боқӣ мондааст. Бояд зикр намуд, ки моҳияти аслии мурочиат ба созишу ваҳдат омадан буд.

Бо ба даст овардани ваҳдати комил Тоҷикистони сохибистиклолро тамоми дунё шинохт. Фаъолияти созмонҳои байналмиллалӣ дар Тоҷикистон оғоз гардида, сиёсати сулҳпарваронаи моро пуштибонӣ намуданд. Зиё
дтар аз ҳама Ваҳдати миллӣ алангаи ҷанги шаҳрвандиро ҳомӯш намуд. Сокинони кишвар ба зиндагии арзанда умед бахшиданд.

Рохбари ҷонфидои тоҷикон мӯхтарам Эмомалӣ Раҳмон баҳри пойдории сулҳу ваҳдати саросарӣ ҳамаи тадбирҳои аввалиндарачаро меандешиданд. Чунки ваҳдати комил бо осонӣ ба даст наомада буд.

Пешвои миллат Аз минбарҳои бонуфуз ба ҷаҳониён мурочиат намуда, тоҷикон аз қадим сохиби давлат, тамаддун ва фарҳанг буданро муаррифӣ менамуданд. Хиради азалии ин халқу сарвари он голиб омада, ҷаҳониён сохибдавлативу истиклолият ва ваҳдати тоҷиконро эътироф менамуданд.

Тоҷикистони навин бо роҳи ваҳдату ягонагӣ ва бо мақсадҳои созанда ба сӯи фардои дурахшон гом мебардошт.

Месазад, ки насли минбаъда оиди аҳамияти таърихӣ имзои хуччати сарнавиштсози миллат-Ваҳдат маълумоти васеъ дошта бошанд. Зеро Тоҷикистон ягона давлате буд, ки ҷанги шаҳрвандӣ он бо сулҳ ва ризоияти миллӣ анҷом пазируфт. Ин таҷриба ва сабаки таърихест ба кишварҳое, ки заҳри талхи ҷангро мечашанд.

Имрӯз, ки сокинони мамлакат дар татбиқи ҳадафҳои созандаи кишвар баҳри зиндагии

шоиставу сазовор фаъолона меҳнат мекунанл, месазад, дар айёми чашни Вахдати миллӣ арзишу манзалати ин ҳаҷҷати сарнавиштсозро ёдовар шавем.

Маҳз Ваҳдат буд, ки имрӯз ҷомеаи ҷаҳонӣ Тоҷикистони азизи моро бо арзишҳои олии адолатпарвариаш бишнохт.

Маҳз Ваҳдат буд, ки имрӯз зани тоҷик дар тамоми соҳаҳои ҳаёт паҳлуи мардон дар набардҳои касбу кори ғуногун машғул аст.

Агар Ваҳдат намешуд аз кучо кӯдакони мо дар фазои орому осуда хандаҳои беолоиш мекарданд.

Маҳз Ваҳдат аст, ки модари тоҷик бо дили пур ҷиғарбандашро ба хидмати Модар-Ватан ғиристода, ҷиҳози домодӣ омода месозад. .

Агар Ваҳдат намебуд чи гуна мо таҳсилро дар мамлакатҳои хориҷа давом медодем?

Воқеан сипозгузори аз марди хиради аср - Асосгузори сулҳу ваҳдати миллӣ, Пешвои миллат мӯхтарам Эмомалӣ Раҳмон бояд буд. Зеро хираду ҷонфидоии ин қаҳрамони миллат ҳалки парешро аз нав якҷо намуд, Кӯдакони аз модар ятиммондари соҳибӣ кард. Киштии ғарқшудаистодаи миллатро ба соҳили умед расонид. Баҳри ҳифзи яқиндорӣ миллати давлат ҷонашро сипар кард. Бо ғуруҳи муҳолифин бе ягон дудилағиву тарс барои ҳалли мушкилии Тоҷикистон ва сарҷамъ намудани ҳалки тоҷик ба тамоми ғуфтушунидҳо розигӣ дод. Ҳамин буд, ки дар натиҷаи талошҳои шабонарӯзиаш ҳалки азияткашидаро ба Ваҳдати комил бирасонид. Ғурури ниёгонамонро побарҷо ниғаҳ дошт.

Мо тоҷикем- асилзодаем барои расидан ба Ваҳдати миллӣ, ки ҳануз ғузаштағони мо орзу мекарданд, расидем, бояд онро ҳифз намоем, беғазанд пос дорем. Ҳаҷҳои таърихро бисёр шундаему дидаем. Набояд ғузореки онҳо тақрор ёбанд.

Агар ба умки таърихи халки точик назар афканем бештари хол ачнабиён ба хоки мо хучум мекарданд, имрӯз бошад аз худи хуни точик баҳри расидан ба хадафҳои нопок ва якпорчагии Тоҷикистонро тилисм намудан кӯшишҳо намуда истодаанд.

Бинобар ин мо шаҳрвандони комилхукуки ҷумҳуриро зарур аст, ки хисси ватандӯстиамон нисбати ин марзу бум кам нагардад, гурури миллӣ дошта бошем, нанги ниёгонаморо доро бошем, нагузорем ки нафаре аз нохалафону нотавонбинони миллати точик ба хоки мо хучум кунад ва тинчиву оромии моро халалдор намояд.

Шукргузор аз ин Ватан бояд буд ва фардои Ватанро бояд сохт. Чунки мо соҳибватанем.
Зери парчами ваҳдат бошем
то истиклоли
хешро ҳифз намоем
ва ба дасти насли оянда
бо сари баланд бисупорем.

Дилбари Илхом - узви фаъоли ХХДТ дар ноҳияи Зафаробод